

ЩИРА ЗУСТРІЧ

В квітня актовий зал інституту заповнили першокурсники. Вони з нетерпінням чекають своїх гостей: ще учасники партизанського руху на Вінниччині, герої книги «Тревожная юность» та її автор Є. В. Горб.

І гості прийшли. Пля бурхливо оплески всього залу їх вітають і вручають квіти.

Затамувавши подих, слухають першокурсники виступ прославленого командира 2-ї партизанської бригади Анатолія Герасимовича Кодратюка. Анато-

лій Герасимович розповідає про родинні дії партизанського загону, про його славістичні будні, про тісний зв'язок населення з партизанським загonom, про ту підтримку, яку завжди відчували месники.

Петро Трохимович Кугай, керівник молодіжної підпільної групи с. Павлівка Калнінівського району і командир партизанського загону ім. Леніна, говорить про важкі умови німецької окупації, про той страшний режим, що встановили фашисти, і про те, як в та-

ких умовах народжувалась підпільна комсомольська організація, яка перетворилась у великий загін чисельністю в 1500 чоловік.

Трагічна історія партизанської сім'ї Волиць. Величний образ матері Волиць — Лідії Леонтівни. Ця мужня жінка в роки війни втратила чоловіка, синів і сама пішла в партизани, де варила обід, прала білизну, а коли потрібно було, йшла з гвинтівкою в бій.

Є. В. Горб збрала багатий фактичний матеріал про героїчні діла молоді Вінниці. Герої її книги «Тревожная юность» — діти, юнаки, піонери, комсомольці — реальні люди, яких добре знали і пам'ятають вінничани. Це і Ігор Войневіський, і Юра Курій, і Павло Мельник, і Дяля Ратушня, і Володи Голубенко, і Володя Соболев.

Перед студентами виступає Ірина Віталіївна Лаптева, введена у книгу в образі Інни Соколенко. У той час, говорить Ірина Віталіївна, я не думала, що виконую якусь важливу роботу.

А поряд з цим саме вона допомагала у виготовленні паспортів, які давались військовопроводним, передавались у партизанський загін.

Гордістю проймається за нашу славу молодь, коли слухаєш Павла Дмитровича Анкіна і Сергія Миколайовича Можарова.

Сергій Миколайович згадує, як вони, діти, збирали зброю, з певною небезпечкою для мешканців всього будинку переховували її, а після переправляли в партизанський загін.

З великою тугою згадує про тих, хто не дожив до перемоги: свого учителя Павла Павловича Мельника, друга Севу Семенця.

Студент Вадим Новак дякує гостям. Його слововідповідь пройнята прагненням бути такими, якими були славі патріоти Вінниччини, які разом з усім народом готували в грізний для нашої країни час день перемоги.

Тепла, щира зустріч першокурсників з славними партизанами і підпільниками надовго залишиться в їх пам'яті.

В. КРАВЧУК,
зав. кабінетом історії
КІРС.

Актовий зал переповнений. Гасне світло. І раптом:
**«Вставай, страна огромная,
Вставай на смертный бой...»**

До приміщення, мітко карбуючи крок, входять прапороносці.

Глядачі на мить прикинули. В серцях тих, хто пройшов з автоматом сотні, тисячі кілометрів, ожила згадка про грізні роки.

Змінюються одна за одною сцени... Василь Тьоркін, Зоя Космодем'янська, і кожна з них — безсмертна сторінка сякшеної війни.

І. НІКІТІЧ,
студент 3-го курсу.